Σε αντίθεση με το αυτοκίνητο, η μοτοσυκλέτα απαιτεί ελάχιστα για να συγκινήσει το χειριστή της. Ακόμα και ένα μικρού κυβισμού ταπεινό δίκυκλο, μπορεί, να φανεί περισσότερο χρήσιμο, πιο βολικό μα πάνω απ' όλα, να προσφέρει περισσότερη χαρά από οποιοδήποτε τετράτροχο.

Ιούνιος του '12, νομός Ιωαννίνων. Με 990 Adventure. Όπως μαρτυρά και ο κεραυνός που με μεγάλη τύχη εγκλώ βησε η φωτογράφος στο καρέ, η καταιγίδα ενέσκυψε με ορμή αλλά ήταν σύντομη

Είναι το αίσθημα της ανεξαρτησίας που γεννά, η άμεση επαφή με τη φύση, η αίσθηση ότι τίποτα μα τίποτα δεν μπορεί να το εγκλωβίσει και πως να μην συνυπολογίσουμε τον τομέα των επιδόσεων, όπου με ελάχιστο προϋπολογισμό αγοράζεις επιδόσεις σούπερ καρ.

Αγοράζεις επίσης εκλεκτότερη ποιότητα φόβου. Χωρίς ενάμιση τόνο λαμαρίνα γύρω σου να σε προστατεύει, μαζί με τόσους αερόσακους και τα ρέστα, μαθαίνεις να επιβιώνεις. Μετράς και τη ζωή διαφορετικά. Από το πλήθος των ραμμάτων που έχει η επιδερμίδα σου, από το πόσες φορές χρειάστηκε να ντύσεις κάποιο άκρο σου με γύψο, και δυστυχώς από το πλήθος των αγαπημένων σου που μόνον θα τους θυμάσαι να χαμογελούν πιά, γιατί ο βαρκάρης τους πέρασε απέναντι.

Ειδικά στις συνθήκες, μιας μεγαλούπολης, όπως η Αθήνα, και των ημεδαπών οδηγών βεβαίως, αναγκάζεσαι, να μαντεύεις τις επόμενες κινήσεις του μπροστινού σου, όπως που θα στρίψει χωρίς φλας. μαθαίνεις ότι το κόκκινο του άλλου δεν είναι απαραίτητα πράσινο για σένα και πως το stop, πάντα του άλλου, είναι όχι και τόσο σπάνια, μια απολύτως αδιάφορη πινακίδα για αυτόν.

Όλα αυτά συνθέτουν μια γνώση, μια εμπειρία αποφασιστική στο να επιβιώσεις με τα λιγότερα δυνατά τραύματα, κάθε είδους τραύματα. Η πόλη, η μεγάλη πόλη, ειδικά αν βιάζεσαι, είναι ένα πεδίο μάχης, δίχως συμμάχους.

Όσο πιο πολλά πιθανά ατυχήματα και συμβάντα έχεις αποθηκεύσει στην μνήμη σου ή σκηνοθετήσει στην φαντασία σου, μαζί με αυτά που έχεις αντιμετωπίσει ή σου έχουν συμβεί, τόσο πιο πολλές πιθανότητες διατηρείς να βγαίνεις αλώβητος. Ακούγεται αγχωτικό. Και είναι.

Έχει ακόμα και αυτό όμως, μια γοητεία. Η κυκλοφορία με μοτοσυκλέτα στην πόλη είναι κατ' ουσίαν ένα είδος συμπίεσης του χρόνου. Δαπανάς, στην χειρότερη περίπτωση το 1/3 του χρόνου από οποιοδήποτε άλλο μεταφορικό μέσον. Παρκάρεις όπου θες, ενώ ακόμα και οι κακόβουλοι αναβάτες θα ενοχλήσουν πολύ λιγότερο από τους αντίστοιχους οδηγούς, αφού και η μεγαλύτερη μοτοσυκλέτα έχει σαφώς μικρότερο όγκο, από το μικρότερο αυτοκίνητο.

Σεπτέμβριος του 2008. Με το XR επιαστρέφοντας από τα (πρώ ην) Βασιλικά

Αν το κλεινόν και συχνά ασφυκτικό άστυ είναι μια δοκιμασία, έρχεται ο ανοιχτός κόσμος να δώσει στην μοτοσυκλέτα την πιο ευχάριστη διάσταση και στον αναβάτη την πιο μεγάλη χαρά. Είτε χαμένος σε ποτάμια και δάση εκτός δρόμου, είτε παίζοντας στο επαρχιακό δίκτυο.

Ιούλιος του 2012. Γλιστρώ ντας στο Πεντελικό με την πορτοκαλιά Adventure

Προσφεύγοντας και στο οικολογικό άλλοθι οι μοτοσυκλέτες είναι λιγότερο ρυπογόνες από τα τετράτροχα. Με λιγότερα κυβικά, ελάχιστο φορτίο, μικρότερο πλήθος και λιγότερα διανυόμενα χιλιόμετρα, έχουν ένα καθαρότερο συνολικό οικολογικό αποτύπωμα.

Απρίλιος του 2011. Άνοιξη στο βουνό με Beta Alp. Στα όρια της ευτυχίας. [illegible]

[illegible]

[illegible]

Μάιος του 2013. Κέρκυρα με 1.200 GS

Οκτώβριος του 2010. Ανεβαίνοντας από τον Διόνυσο